

Bűntudat vagy bűnbánat

Panaszolja gyakran, milyen dolog az, hogy mindig a hibáinkat hánytorgatva bűntudatba akarnak minket kergetni, már miért kellene állandóan a vétkeinket keresni? Nem lehet állandó bűntudatban élni minden apró, cseprő botlás miatt (értsünk alattuk bármit is, mert nyilván nagyobb bűneink eleve nem lehetnek)!

Vannak, akik hónapok, évek múltán is úgy gondolják, sőt még nyilatkozzák is, hogy nincs mit gyónniuk. Nyilván ezt sem okunk, sem jogunk megítélni még akkor sem, ha tudnánk pár tippet adni. Azt mutatja, mennyire nem könnyű feladat hibát találni magunkban. Majdnem pezsgőt kellene bontanunk az ilyen alkalmakra, nem rettegni és kerülni a helyzetet. Mikor az autónkat átvizsgálásra elvisszük a szerelőhöz, minek örülünk jobban, ha nem talál semmit, vagy egy végzetes hibára bukkan a féken? Szerencsére orvosolja még a nyaralás előtt, persze jó pénzért. Bánkódunk, mennyire hiányzott nekünk ez a váratlan kiadás, vagy hálát adunk a gondolatnak, amiért átnéztük a kocsit és talán a család köszönheti neki életét?

Kérdés az, mi félünk vagy valami jót várunk attól, ha valami hibára bukkanunk?

A választ talán az dönti el, vajon miért is fájnak a bűneink (ha felismerjük véletlenül őket)? Gyászoljuk esendőségünket, mert tökéletesnek gondoltuk magunkat, csalódunk magunkban, vagy mert az fáj, hogy ezáltal bánatot okozunk Istennek és eltávolodtunk tőle?

Úgy is fogalmazhatjuk, vajon mi fontosabb nekünk, hogy tökéletesnek tudjuk magunkat és annak is nézzünk ki vagy tényleg jobbak legyünk?

Az adott válaszok esetleg rámutatnak a különbségre a bűntudat és a bűnbánat között.

Úgy vélem a bűntudat az az érzés, mikor az kendőzhetetlenül felismert bűnöm miatt bánkódok, mert tökéletesnek hiszem magam és rosszul viselem, ha csalódnom kell ebben. Erre az esetre nem is tudok jó ötletet adni, nyilván csak világi megoldásokra törekszik az ember. A problémát a szőnyeg alá söpri, másra keni (rossz társaság, a szegénység, a világ rosszasága vitt a bűnbe), esetleg próbálja jóvátenni, ha meg jóvátehetetlen, akkor talán még bele is tud betegedni, hiszen egy életre elveszíti a lehetőségét, hogy tökéletesnek képzelje magát.

A bűnbánat nekem kicsit mást jelent. Mikor nem a igaz voltunkban való hitünket veszítjük el, hanem a bűn lényegét fájlaljuk. Nem magunkat gyászoljuk, hanem a sebet, amit Jézus testén ejtettünk. Ezt magunk nem próbáljuk sem megítélni, sem orvosolni, hanem vele osztjuk meg ezt a bánatot. Ő irgalmasságában nem csak feloldoz, de utat is mutat, ha nem is a jóvátétel irányában, hanem, hogy isteni képességével a bűneinket is felhasználja és irányítson arra, amire tökéletességünk hitének vesztenivalójával bizonyosan nem merészkedtünk volna.

Isten alighanem nem csak azért engedi meg bűneinket, mert szeretete nem korlátoz elkövetésükben, hanem kifejezetten szerepel a tervében. Számos szent életében súlyos bűneik adhatták azt a szokási sebességet, amitől szakítani tudtak testi és világi bűnös életükkel Isten kegyelméből.

Úgy gondolom, a bűnbánat egy sokkal összetettebb folyamat és nem annyira állapot, mint a bűntudat. Ez a fejlődés, amit Isten előtt élünk meg, lehet útja akár megszentelődésünknek is.

Száz szónak is egy a vége. Bűneink csakúgy, mint szenvedéseink, Isten nélkül meddő és pusztító, romboló hatású csapások. Istennek felajánlva, bűnbánatot gyakorolva, az Ő tisztító munkáját tesszük lehetővé, egyáltalán, teret adunk neki életünkben, amekkorát tökéletességünk tudatában nem engednénk.

Bűneinkkel ugyanúgy fordulhatunk Jézushoz, mint betegségeinkkel, hiszen ezek is kóros elváltozásnak tekinthetők. Személyeink szintén belőlük származnak igen gyakran, még ha nem is tudjuk összekötni botlásainkkal, miként a betegnek sincs sokszor fogalma fájdalma eredetéről. Gyógyulás mindkét esetben Jézustól várható, ami nem feltétlenül a bűn vagy betegség nyomtalan eltűnéséhez vezet, hanem a lényegesebbhez, a lélek megtisztulásához.

2022. július